

Lovbestemmelser om maksimalindtjeningen vil derimod ikke kunne baseres på bankernes nettoindtjening, idet nettoindtjeningens størrelse beror på det omfang, hvori der er foretaget afskrivninger og hensættelser, og som varierer stærkt fra bank til bank. Bankernes bruttoindtjening er i øvrigt i væsentligt omfang benyttet til konsolidering, medens bankerne i en lang årække har ført en stabil og forsigtig udbyttepolitik. Udbyttet andrager således for flertallet af bankerne 10-12 pct. af aktiekapitalen, og bankernes udbytte i procent af egenkapitalen har igennem de sidste 10 år varieret fra ca. 3½ til 4 pct.

4. En gennem lov fastsat maksimalavance vil ikke kunne administreres uden at give urimelige virkninger i en række tilfælde.

Bankernes gennemsnitlige indlånsrente varierer således alt under hensyn til den vægt, hvori de forskellige indlansformer indgår i vedkommende banks samlede indlånsmasse, ligesom en banks gennemsnitlige udlansrente afhænger af udlansmassens sammensætning på forskellige kategorier af udlån. Forskellen mellem gennemsnitlig indlånsrente og gennemsnitlig udlansrente kan således variere betydeligt fra bank til bank, alt under hensyn til vedkommende banks struktur og kundekreds.

På tilsvarende måde varierer fortjenesten fra bank til bank under hensyn til det omfang, hvori vedkommende bank finder det forsvarligt og rigtigt under de givne forhold at videreudlåne sine indlansmidler. En bank, der ekspanderer sine udlån i forhold til sine indlån, vil således alt andet lige opnå en større bruttoindtjening end den bank, der fører en mere tilbageholdende udlanspolitik. En maksimalavanceordning må således antages at ville føre til, at bankerne fører en mere tilbageholdende udlanspolitik, specielt over for risikobetonede erhvervsengagementer.

Om end det ikke kan afvises, at en ordning med lovbestemte maksimalavancer for bankerne lader sig administrere, må det forudses, at ordningen vil være forbundet med meget betydelige administrative vanskeligheder og ikke vil kunne gennemføres uden at give urimelige virkninger i en række tilfælde.

Supplerende svar:

Efter anmodning skal jeg oplyse, at bankernes rentemarginal i årene fra 1945 til 1968 har udviklet sig således:

1945	4,15
1946	3,94
1947	3,69
1948	3,48
1949	3,36
1950	3,42
1951	3,63
1952	3,81
1953	3,81
1954	3,83
1955	3,91
1956	3,78
1957	3,64
1958	4,12
1959	4,03
1960	4,25
1961	4,38
1962	4,52
1963	4,48
1964	4,40
1965	4,59
1966	4,76
1967	4,90
1968	5,03

Rentemarginalen, beregnet på grundlag af balancerne ved hver måneds udgang, er forskellen mellem på den ene side årets renteindtægt, inkl. provision af samtlige udlån, sat i forhold til den gennemsnitlige udlansmasse, og på den anden side den samlede renteudgift sat i forhold til den gennemsnitlige indlånsmasse.

Bankernes procentvise bruttfortjeneste kan opgøres på grundlag af enten indlånene eller udlånene. Jo nærmere disse ligger ved hinanden, desto bedre vil de på ovennævnte måde beregnede rentemarginaler give udtryk for bankernes fortjeneste ved ind- og udlansvirksomheden. I de senere år har bankernes indlån og udlån ligget ret nær op ad hinanden, og der har været et ret konstant forhold mellem dem (udlån = ca. 90 pct. af indlån), således at de anførte rentemarginaler med god tilnærmelse giver udtryk for bankernes procentvise bruttorentefortjeneste.

Specielt har udvalget ønsket oplyst, om bankernes kontante deponeringer i Dan-